

waarschuwing van Dr Van Leeuwen. Hij grinnikte. Maar eensklaps werd hij zich bewust, dat hij heelemaal vergeten was, hoe het kwam dat hij hier was. Hij vergat daardoor water te trappen, zoodat hij zonk. Met een paar forsche armbewegingen kwam hij weer boven. Maar hij schiep minder behagen in het zwemmen dan zoeven. Langzaam zwom hij terug. Toen hij bij het ondiepe kwam, liep hij verder. Het leek of het feit, dat hij hier was op kosten van Dr Van Leeuwen, hem eensklaps hinderde. Hij voelde iets van benauwendend druk. Hij drentelde, in gedachten verzonken, naar den duinvoet terug. Toen hij tot op enkele passen genaderd was van de plek, waar hij zijn bundeltje kleeren had gelegd, zag hij ineens, dat er vlak naast een meisje zat in badmantel. Naast haar ook een pakje kleeren, bijna niets. Freek bleef stokstijf staan, staarde verschrikt het meisje aan. Ze bekeek hem koel, met iets verdedigends in haar blik, daarna lichtelijk geamuseerd.

„O,” zei hij.

Zij lachte. Freek voelde, dat iets begon te kittelen in zijn nek, vlak onder zijn achterhoofd. Vandaar ritselde het langs zijn ruggestreng omlaag. Hij rilde even.

„Heb je 't koud?” vroeg ze toen.

Hij keek haar uiterst verbaasd aan, begreep niet, dat een meisje, dat je niet kende, zoo maar tegen je sprak. Je gewoonweg in je gezicht uitlachte en je vroeg: „Heb je 't koud?” Alsof je elkaar al heel lang kende. Het meest verbaasd was hij er echter over, dat het hem niet onaangenaam was, maar dat hij het, in tegendeel heel prettig vond. Hij schudde het hoofd.

Het meisje dat op antwoord wachtte, probeerde het toen langs een anderen weg.
„Hoe is 't water?”

„Frisch, maar wel lekker,” antwoordde hij, meteen naar zijn kleeren loopend. Hij greep zijn handdoek en wilde zich een eindje verder gaan afdrogen.

„Ben je bang voor me?” Ze gichelde.

Hij draaide zich met een ruk om, keek haar aan, kleurde.

„Nee.”

Even zwegen beiden. Hij in gespannen turen naar zijn natte teenen in het zand, zij met een licht spottend glimlachje om zijn bedeesdheid.

„Droog je je altijd af?”

„Ja.”

„O, ik laat me altijd in de zon drogen.”

„O.”

Freek maakte een beweging om te gaan zitten, bedacht zich en bleef staan. Het was haar echter niet ontgaan.

„Ga d'r toch bij zitten,” zei ze en lachte weer. Hij zag haar sterke, hagelwitte tanden.

„Waar?” vroeg hij.

Ze barstte los in een schaterlach, hakkelde toen, onder het lachen door:

„D'r is toch... ruimte... genoeg,” en maakte met den rechterarm een halven cirkel om het strand van Hoek van Holland tot aan den Helder aan te duiden. Hij kreeg het gevoel voor den mal gehouden te worden, keek snel van zijn voeten naar haar gezicht en lachte toen. Meteen plofte hij naast haar neer in het zand, toch nog op een behoorlijken afstand van haar.

„Ja, wees voorzichtig.”

Hij kleurde weer, zei toen plotseling: